

שאלה: יש לי חבר שהוא שייך לתנועת הריפורמים. הוא שואל אותי מפני מה דתיים אינם נותנים לאשה להיות שליחת הציבור לתפילה, או לקרוא בתורה בציבור? מה אענה לו?

תשובה: חז"ל הכירו היטב נפש האדם. ידעו שהרבה מהגברים חוטאים בהרהורי זימה (בבא בתרא קסד ע"ב). נכון אין האשה אשמה בכך במה שיש בהן יופי וחוץ, אבל סוף כל סוף הגברים הם האשמים במה שקשה להם לשלוט על מחשבותיהם.

ודאי אין דרישת התורה שהנשים תסתגרנה בבתיהן ולא להיות ברחובות. ואין רצון התורה שהנשים לא תחיינה חיים נורמאליים, בחיפוש פרנסה, ולטפל בעסקיהן לכל צרכיהן. אבל דין נוכחותן בבית הכנסת הוא שונה.

כי האידיאל הוא שכאשר האדם מתפלל הוא יהיה מרוכז אך ורק במחשבות קדושות בענין האלהות. התפילה אינה מעשה שפתיים שהאדם יבטא מלי אלו ואלו, ומחשבותיו יהיו תפוסות בעניני חולין שלו. תפילה היא דבקות בבורא עולם. אמרו הקדמונים "תפילה בלי כוונה, היא כמו גוף בלי נשמה" (חובת הלבבות, חשבון הנפש, פרק ג אופן ט).

בימינו הרבה מהנשים מתאפרות בקוסמטיקה, שערות ארוכות ביותר, שמלות הדוקות, עם הרבה ריחות בושם ועוד יפויים. כאשר האשה תהיה שליחת הציבור היא תסיט כוונת המתפללים לא לתפילה אלא אל האשה ההיא. והוא הדין בקריאה ציבורית בתורה. חז"ל התכוונו שתהיה השעה ההיא שעת לימוד (בבא קמא פב ע"א). קריאת התורה היתה הזדמנות שכל הציבור, אפילו אנשים שאינם קבועים בבית המדרש, ישמעו דברי אלוקים חיים ויפיקו ממנו לקחים. אבל אם אשה יפה תקרא בדברים ההם, לא יוכלו להתרכז ולהתבונן בתוכן הדברים.

ואם תשאל, הבה נבחר איזו אשה היא שכן תעלה, ואיזו לא? בזה נגרום מחלוקת וקנאה ושנאה בין הנבחרות לבין אלו שלא נבחרו. לכן טוב הדבר שנשאר מנהג זה כמו בשנים קדמוניות. ושוב, אין בקביעה זו משום אפלייה נגד נשים, אלא היא הודאה בחולשתם של רוב הגברים.

תגיד לחבר שלך, צריכים סובלנות, להבין דעתם של אחרים.